

Cal Sesari. de vint i tres de l'heida, devia to-
nia, ~~ha 80 anys~~ cap allà el 1850, un aire ben
diferent del d'ara. No devia haver-hi les
brugeses ridiques a la porta del menjador,
les milgones llorones de ciment a la gran
solana, en clarabeia sobre el bany, el timble
elèctric a la porta, la fonda melancòlica de
la llarga sala, ~~que encara no s'havia adonat~~
~~amb "l'empedrat", en desmuntell,~~ que encara
no s'havia adonat que era un living room,
i que ~~era~~ resultava desproporcionada, en-
me, per la retinta vida, plena de
mals d'estómac i amarga dels que la
poblen. Els conals, ^{disgrables} i les solbes no devien
estar plens de rilenai i de teranyines i no
de uits i calat animal. ~~les anelles~~
~~El molit arredonat a la casa no devia~~
~~ser com~~ El graner, amb el molit d'oli,
al costat de la casa, no devia ser com
ara una requinta de vastes cornelles be-
des i inhòmites. ha ~~sera~~ aixida, ~~que~~
~~els he vist de dalt de la solana,~~ que
dóna a l'extrem de la solana gran, o "el"
"stin" en un got animal - li deien
l'imperu - no devia estar ple d'ortis
ques, de cardes i de baidisses.

Era el bon temps del Sr. Sesari. Personatge
actuable, ~~que en les desviacions dels seus~~
fills, i imaginaria amb unes llargues
patilles dalt d'un cavall ple de
hoc, amb un traluc pistolot
el men Sesari. Personatge i plent,
liberal, noncentista, ^{canon} novellesc, vague
i adorable. Es va ~~escapar~~ amb una

De sempre, m'ha cotat una única imatge - m'ha el vell casalt de Ca'l Gregori, a Puigvert de l'heida, en una atmosfera d'esplendor. Hi ha velles cases de país que tot i viure omni a vocari, conserven una certa ~~gran~~ noblesa, una certa gràcia que convinge hàbilment del ren passat abundant i peliq. ca'l Montia del Puigvert, per ex. fany i tot, sel que me recordai-me'n, la casa dels Puigvert, a Trudela de Segre. Es una llàstima que no hagi arribat a temps de conèixer Renant el kende de la tia Conxa i l'oncle Josep, abans de la catàstrofe que el seu naufragi i ~~emboscada~~ fou causa alhora de la decadència del vell casalt de Puigvert. Renant devia ser un poeta. ha dita amara a carrut descalça i es permacada, ha hatuda amara cinc setmanes, Es hia la festa major a ~~dominili~~, no hi havia clients, però ni un vell capellà, el S. Uracle i una sangra que li amassava els rosaris. Un amic del país m' amara a pen. d'Alentem, tocant motius de Wagner amb una planta de canya...

Però, que tó ^{que} veure tot això amb la padrina? Cal saber de Puigvert era diferent. ~~Amid~~ les reres amples solanes d'hivern i d'estiu, les canbes amb celtes i les justes amb si d'ieres,

mena de 10 anys - la història no diu
perquè. El cas és que la dona, mirant
no comblava els seus desiers de mestressa
i si escapava al camer on passaven les
seves companyes. El Sr. Guesari es va
nombrar veí i va ~~travessar~~ ^{travessar} un receptor
que ~~li donava~~ i la visió i l'instint,
Quan el Sr. Guesari va morir, molt
jove, la seva muller ja tenia un
seu i bon tacte per ~~una endorrament~~
una tasca tan pesada. Va ser un
respecte cap de casa. Tenia un fill
de poca mesura, i quatre filles que
caldria casa. Els bondolers o havien
era morat d'aquella casa on només
hi havia cinc dones i un infant.
i els noies que anaven i venien.
ha ~~seua~~ padrina contava a veigades,
es sent que se de bondalla. Però
les recordo molt vagament.
Els anys passaven, ~~una de les filles~~
les filles s'anaven casant. Una no
havia fet amb un ric misedat de
vara Aljeunant. Viuen a Penonit,
La seva tenia, un vende. Aquell oncle,
Josep era parent dels sastres, del Tarras.
Un dels cabalers de cal Gastre, després
di haver estudiat per capella, acabava
de llicenciar-se en Medicina. Què
di moris va anar a fer a cal
Guesari aquest metge novell, parent
d'una filla de la casa? Però una

festa Major? - No se sap. Hi va
 anar i s'hi va quedar uns dies.

~~per solte dinar~~
 Un bon dia dinar i Angela, una de
 les noies.

- Angela, ~~que et et vós casar~~
 amb mi?

L'Angela va dir que sí.

Varen venir uns anys incerts, i en
 certa manera tristes, legendaris.

El jove matrimoni s'havia establert
 a Montroig, a les Pallareses. La senyora
 angeleta es devia captar aviat les
 simpaties del poble. Possiblement una
 sòlida reparació domèstica i una
 equilibri perfecte entre la pagesia i el
 senyoriu. Eixa terra, punt a explicar
 la seva vida com la seva mare
 - la conada a 10 anys - va reparar
 a ella i les seves germanes ~~per a~~ en tot
 les "coses de casa". Darrera ment, ~~que~~
 en aquesta època de ~~de~~ trastallada
 que ha vist la seva vida, aquestes
 explicacions adquirien el dot d'un
 llepte.

- Un dia, contra, varen venir
 demanar la mira germana Dolores
 va l'heren Pel·lissa de Sinerfós.

La mare, informada, va acceptar,

No sense advertir, abans, a la família del
nuri.

- Però aquesta filla meua, com que és la
més petita, el hem tingut una mica mal-
overada, i no sap per res de res.

Es igual, ja ho aprendrà, van respondre
els Pellissa.

En arribar a aquest punt de la narració, la
padrina mira de to, les mans se li kien
expressives, i brillaren els ulls, havia
de tenir la rialla. - Continuarà.

Quan la dolera va arribar a Sinetas
i no veure com heien!